

De verdwenen spiegel

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*

• 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel*

Gallaghers van Ardmore-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • *Hart van de zee*

Thrillers

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht •
Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoon • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim •
Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen •
Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid •
Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak •
Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding •
Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

Nora Roberts

*De verdwenen
spiegel*

Door de vondst van een antieke spiegel
komen er meer familiegeheimen boven

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

Het citaat van Shakespeare komt uit *Koning Hendrik de vierde; De werken van William Shakespeare* vertaald door L.A.J. Burgersdijk, derde deel, Leiden E.J. Brill 1885.

ISBN 978-90-492-0442-6

ISBN 978-94-023-2450-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6807-3 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Mirror*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Little, Brown UK, bewerkt door DPS

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 by Nora Roberts

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor familie

Zowel bloedverwanten als degenen die we zelf hebben gekozen

DEEL 1

Getuige

'Can I Get a Witness?'

– Liedje geschreven door Brian Holland,
Lamont Dozier en Eddie Holland

Proloog

Het landhuis aan de rotsachtige kust van Maine stond al vele generaties op de hoge, puntige kliffen ver boven de woeste, kolkende zee. Het had bitterkoude winterstormen en verzengend hete zomers getrotseerd en zowel ontluikende lentes als herfstten vol kleurenpracht beleefd.

Binnen zijn met natuursteen beklede muren en glanzende ramen was het getuige geweest van geboorten en sterfgevallen en had het triomfen en tragedies gekend. Op de gepoetste vloeren waren bloed en tranen vergoten en in de vele hoeken van het huis gingen geheimen en schaduwen schuil.

Het huis was er geen enkele vergeten.

Vanaf de torentjes, de uitkijkpost op het dak en de zeewering, die een eind bij de imposante dubbele voordeur vandaan lag, hadden vele ogen omlaaggekeken naar het dorp dat de naam Poole's Bay droeg.

En die ogen keken nog steeds.

Sinds die imposante deuren in 1794 voor de eerste keer open waren gegaan, hadden er Pooles door de gangen gelopen, de grootse trap beklimmen, door de vele ramen naar buiten gekeken, gefantaseerd en gedroomd. Sommigen hadden hun nachtmerries hier tot leven zien komen.

Sommigen beleefden die nog steeds.

De eerste van zeven vermoorde bruiden zou – in haar onschuld – de vervloeking binnenbrengen die het landhuis zou achtervolgen. En door de toorn van een jaloerse heks werd de schaduw van die vervloeking van generatie op generatie doorgegeven.

Tezamen met die verloren bruiden waren er nog anderen die door het labyrint van kamers liepen. Dat waren degenen die de vele open haarden hadden aangestoken, de bedden hadden opgemaakt en de maaltijden hadden bereid: de huisbedienden die – nu als geestverschijning – nog altijd hun taken uitvoerden.

Weer anderen, die ooit het glas hadden geheven om een toast uit te brengen, hadden gedanst in de balzaal of 's nachts een onrustige baby hadden gewiegd toosten, dansten en wiegden nog steeds.

In de vele kamers vloeide het ene tijdsgewricht over in het andere. Er klonk muziek, klokken tikten en vloerplanken kraakten terwijl het landhuis wachtte op een nieuwe generatie.

Op iemand die de vloek zou kunnen verbreken.

Meer dan tweehonderd jaar nadat Astrid Grandville Poole was gestorven in haar prachtige trouwjurk en haar moordenares de vloek over het landhuis had uitgesproken om vervolgens zelfmoord te plegen door van de kliffen te springen, was er een andere vrouw met Poole-bloed in haar aderen door die majestueuze voordeuren naar binnen gekomen.

Degenen die haar voor waren gegaan hadden toegekeken en afgewacht terwijl deze vrouw het landhuis tot haar thuis maakte en haar dromen – of de hunne – droomde. Zwervend door het labyrint waar muziek speelde, klokken tikten en vloerplanken kraakten tot ze bij de spiegel kwam waarin het ene tijdsgewricht overging in het andere.

De spiegel werd omlijst door roofdieren van houtsnijwerk die leken te happen, te grommen en voort te glijden terwijl het glas een deur naar het verleden opende voor haar en een ander met Poole-bloed in zijn aderen.

Hand in hand stapten ze – de vrouw en haar metgezel – door die deur.

En werden zelf de schimmen.

1

Muziek die zonet nog gedempt en veraf had geklonken zweefde nu om haar heen. Kleuren en vormen die aan de andere kant van de spiegel wazig waren geweest werden scherp.

Sonya pakte de hand van Owen – de neef van wiens bestaan ze pas een paar maanden wist. Die hand was warm en echt.

Nu stonden er geen met witte lakens bedekte meubels, maar zwierden er mensen om hen heen. Vrouwen met hoog opgestoken haar en lange, golvende jurken en mannen in nette donkere pakken dansten, lachten en dronken. De kamer – de balzaal – rook naar bloemen waar er heel veel van stonden. En naar parfum. Een orkest speelde iets vrolijks en snels.

Boven de muziek uit hoorde ze de hoge, heldere lach van een vrouw en ze zag een man met glad, achterovergekamd haar. Langs een van zijn slapen parelden zweetdruppeltjes terwijl hij zijn partner leidde tijdens een dans.

Ook voelde ze haar eigen hart bonzen, luider dan de trom.

Toen haar hand begon te trillen, verstevigde Owen zijn grip en zei bijna achteloos: ‘Dit is echt alle Jezus vreemd.’

De opborrelende hysterie in haar keel ontsnapte als een ademloos lachje. ‘Zeg dat wel. Ik ben al eerder door de spiegel gestapt, maar dit is de eerste keer dat ik wakker ben. Die andere keren dacht ik dat ik het had gedroomd. Maar dit kun je geen droom meer noemen.’

‘Nee.’ Hij keek om zich heen. ‘We weten dat we in de balzaal zijn. Maar in welke tijd?’

‘In 1916. Ik heb Deuce’ boek gelezen over de geschiedenis van de familie Poole, en ik heb de foto’s vaak genoeg bekeken om te weten dat dit de huwelijksreceptie van Lisbeth Poole is.’

Een man die overduidelijk te diep in het glaasje had gekeken, waggelde dwars door haar heen. ‘O, mijn god.’

‘Dit is nog vreemder dan vreemd.’ Met een frons draaide Owen zich naar haar toe en bekeek haar aandachtig met ogen die een iets lichtere tint Poole-groen hadden dan de hare. ‘Gaat het?’

Het lukte haar om te knikken. ‘Wij zijn degenen die niet op deze plek of in dit tijdsgewricht thuishoren, of in wat hier verdomme ook maar speelt. Zij kunnen ons niet zien of voelen. Althans de meesten niet. Zij is hier niet.’

‘Wie?’

‘Hester Dobbs. Die moorddadige heks. Zij is hier nog niet. Dit is ook haar tijdsgewricht niet.’

‘Aangezien ze in 1916 al ruim een eeuw dood was.’

‘Misschien kunnen we haar tegenhouden. Het is verdomme geen droom, dus misschien zijn we hier om haar tegen te houden. Dertien beten van spinnen die in haar trouwjurk zijn verstopt... zo zal Lisbeth vandaag sterven. Als wij nou –’

‘Wat? Haar de kleren van het lijf rukken?’

‘Ik weet het niet. Maar we moeten iets proberen. Waar is ze? Waar is Lissy, verdomme?’

Owen wees. ‘Aan de andere kant van de balzaal? Ik ben groter, ik kan over meer hoofden heen kijken. Ik heb ook foto’s gezien, en dat lijkt op een trouwjurk.’ Hij draaide Sonya naar links.

‘Ja! Ja, daar staat ze.’

Terwijl ze naar voren liepen, dansten de mensen door haar heen. Sommigen gaven haar een soort milde elektrische schok terwijl ze bij anderen een golf van kou voelde die haar tot op het bot verkilde.

‘Het lijkt wel alsof we door modder waden,’ mompelde Owen. Gefrustreerd haalde hij een hand door zijn weerbarstig bruine haar. ‘Of drijfzand.’

‘Ja, ik weet het. Zo ging het eerder ook. Ik ben haar uit het oog verloren. Het is ook zo druk. Zie jij haar nog?’

‘Gewoon doorlopen. Ze loopt nu rechts van ons. Ze danst. Ze is... Shit!’

‘Wat? Wat is er gebeurd? Ik...’ Toen er een opening viel tussen de zwierende dansers, zag ze het ineens. De uitdrukking van schrik en pijn op het jonge, lieve gezichtje. Gevolgd door de gil.

‘We zijn te laat!’ Toch liep ze door. ‘Als we haar niet kunnen redden, moeten we verhinderen dat Dobbs de trouwring pakt. Ze heeft alle zeven ringen nodig. We moeten haar te snel af zijn.’

Terwijl Lisbeth ineenzeeg in de armen van haar man, voelde Sonya hoe de sfeer broos en bitter werd.

Hester Dobbs, met haar kille schoonheid en de venijnige glinstering in haar donkere ogen, leek bijna door de balzaal te zweven. Haar dikke, golvende zwarte haar wapperde in een onzichtbare bries terwijl ze op de stervende bruid afliep.

Woedend schreeuwde Sonya: ‘Blijf staan, kreng! Laat haar met rust.’

Abrupt draaide Dobbs haar hoofd om. Een tel, langer was het niet, zag Sonya iets van verbazing en wellicht ook een vleugje angst over de kille schoonheid van haar gezicht trekken.

Toen trof de onzichtbare bries Sonya als een ijzige vuist en moest ze Owens hand loslaten. Ze vloog door de lucht, dwars door mensen die zich naar voren haastten.

Ze belandde zo hard op de grond dat ze zich verdoofd en duizelig voelde. Happend naar adem drukte ze zich overeind en zag een spin – groter dan haar handpalm – die over de vloer naar haar toe trippelde.

Dit is echt, besefte ze. Op de een of andere manier is dit nu echt.

De kamer vulde zich met geschreeuw, gehuil en haastige voetstappen terwijl ze overeind probeerde te krabbelen om weg te komen. Ze zag de glinsterende rode oogjes en bereidde zich voor op de eerste venijnige beet.

Op een centimeter of twee van haar blote voet stampte Owen het beest plat. Haar maag trok zich samen bij het horen van het akelige gekraak.

‘Sta op.’ Hij trok haar overeind. ‘Snel!’

‘Heb je hem? Heb je de ring?’

‘Die is er niet meer en de bruid ook niet. Maar wij zijn er nog wel.’

Hij sleurde haar mee door de chaos, duwde haar door de spiegel en sprong meteen achter haar aan.

Ze viel recht in de armen van Trey, die haar prompt stevig omhelsde terwijl de drie honden tegen hen op sprongen.

‘Ik heb je. Jezus, je bent bevroren.’

‘Het werd ineens zo koud,’ zei ze klappertandend.

‘Ben je gewond?’ Hij liet zijn handen over haar lichaam gaan, maar hij keek naar Owen. ‘Zijn jullie gewond geraakt?’

‘Sonya is door de lucht gevlogen, zoals jij dat voor de Gouden Kamer deed.’

‘Ik mankeer niets, maar ik ben me wel lam geschrokken.’ Terwijl ze zich tegen Trey aan drukte, keek ze Cleo aan. ‘Het was Lisbeth Poole, maar we kwamen te laat.’

‘Kom mee naar beneden.’ Cleo streek Sonya’s haar. ‘Jullie allebei.’

‘Ik heb een borrel nodig,’ zei Owen. Toen zijn strijdlustige hond, Jones, aan zijn schoen begon te snuffelen, keek Owen naar zijn schoenzool. ‘En een paar nieuwe schoenen.’

‘Wat is dat voor smurrie?’ wilde Cleo weten.

‘De ingewanden van een gemene spin.’

‘Trek die schoenen uit! We kunnen niet hebben dat je de ingewanden van gemene spinnen door het hele huis verspreidt.’

‘Ja, dat was ook mijn eerste zorg.’

Cleopatra Fabares, Sonya’s beste vriendin en huisgenote, nam de leiding. ‘Trey, neem Sonya mee naar beneden. Naar de keuken. We zijn allemaal aan een borrel toe. En jij... jij moet die vieze schoenen uittrekken,’ zei Cleo opnieuw bevelend tegen Owen. ‘Laat ze hier maar staan tot we iets hebben gevonden om ze in te doen.’

‘Ja, ja, ja.’

‘We komen zo. Schenk alvast een whisky voor ons in. Een dubbele.’

Terwijl Owen zich vooroverboog om zijn schoenen uit te trekken, ademde Cleo even scherp in waardoor hij meteen weer waakzaam werd.

‘De spiegel is verdwenen. Gewoon foetsie.’

Hij draaide zich om. ‘Ko-lere.’

‘Trek die verdorpe schoenen uit,’ commandeerde ze. ‘En laten we als de bliksem naar beneden gaan. Daarna mogen Sonya en jij van A tot Z vertellen wat jullie hebben meegemaakt vlak nadat jullie in die klotespiegel verdwenen.’

‘Eerst whisky.’

Hoewel ze een MacTavish was – niet via bloedverwantschap, maar wel gevoelsmatig – hield Sonya niet echt van whisky. Maar vanavond zou ze het toch drinken. Nog altijd aangedaan liet ze zich door Trey de balzaal uit leiden, waarna ze door de gangen van het huis liepen en hij onderweg overal de lampen aandeed.

‘Ik weet niet meer wat er is gebeurd voordat ik voor die spiegel stond.’ Ze duwde haar haar naar achteren, wenste dat ze een elastiekje had om het in een staart te doen, en liet het toen weer vallen. ‘Ik weet niet meer dat ik uit bed ben gestapt en ernaartoe ben gelopen. En jij was er ook.’

‘Cleo belde me.’

‘Aha,’ mompelde ze.

Cleo, al ruim tien jaar haar beste vriendin. Cleo, die zonder enige aarzeling bij haar in het landhuis was getrokken al wist ze dat het vervloekt was, dat er geesten rondwaarden en er een waanzinnige, dode heks in huisde.

Maar omdat Cleo was wie ze was, hadden al die elementen haar eerder gemotiveerd dan afgeschrikt, dacht Sonya. Maar goed, Cleo’s creoolse grootmoeder was dan ook iemand die zichzelf een witte heks noemde.

Geflankeerd door hun honden, zijn Mookie en haar Yoda, nam Trey haar mee naar de begane grond.

Onder aan de trap keek ze even naar het portret van Astrid Grandville Poole: de eerste bruid, stralend in haar witte trouwjurk, die zo tragisch aan haar einde was gekomen.

‘Met haar is alles wat er nu gebeurt begonnen. Op haar trouwdag in 1806 toen Hester Dobbs haar vermoordde en de trouwring van haar vinger trok. En met mij moet er een einde aan komen. Dat móét gewoon.’ Ze keek in zijn diepblauwe ogen die ze was gaan vertrouwen. ‘Jij bent gekomen. Cleo heeft je gebeld en toen ben je gekomen. Om drie uur ’s nachts.’

‘Natuurlijk ben ik gekomen.’

‘Maar... je was bij een cliënte. In het ziekenhuis.’ Ineens herinnerde ze zich alles weer. ‘O, die arme vrouw. Haar man... eh, haar éx-man, had haar aangevallen. En haar kinderen...’

‘Met hen gaat het goed.’ Omdat ze nog steeds doodsbleek was,

sprak hij op kalmerende toon. ‘Met hen komt het allemaal weer goed. Maak je geen zorgen.’

‘Jij maakte je anders wél zorgen. En je was vreselijk boos. Dat hoorde ik aan je stem toen je me belde om het me te vertellen.’

‘Haar moeder en haar zus zijn nu bij haar.’ Trey draaide haar om en leidde haar naar de keuken. ‘De politie heeft hem in hechtenis genomen, en zij en de kinderen zijn nu bij haar familie.’

‘En jij gaat de rest regelen, want zo ben je nou eenmaal. Niet alleen de juridische zaken. Jij zorgt voor mensen.’ Onder het lopen legde ze haar hoofd even tegen zijn schouder. ‘Ik voel me een beetje raar.’

‘Goh, hoe zou dat nou komen?’

Toen hij de lampen in de keuken aandeed, zag hij dat er een vuur brandde in de haard daar, net als in de haard van de eetkamer. Beide verspreidden licht en warmte. Hij was niet de enige die voor mensen zorgde.

Bij de keukentafel zei hij: ‘Ga zitten. Wil je wijn? Thee? Water?’

‘Whisky.’ Ze slaakte een diepe zucht.

Hij dacht aan Owen die nog maar een paar uur eerder een fles whisky had gepakt toen hijzelf zijn zorgen, boosheid en alle daarmee gepaard gaande frustratie van zich af had moeten praten tegenover zijn vriend.

‘Daar lijkt het de avond voor te zijn.’

De knappende haardvuren verjoegen de ergste kilte en ze keek naar Trey, die de hondenkoekjes pakte voor hun rondrentelende honden en er alvast eentje neerlegde voor Owens hond, Jones. Vervolgens liep hij in zijn spijkerbroek en flanellen overhemd ontspannen en zelfverzekerd naar de provisiekamer.

Net als bij hun eerste ontmoeting, toen hij haar had rondgeleid door het landhuis, mijmerde ze nog altijd ietwat duizelig. Hij behoorde tot de derde generatie, deze rijzige, slungelachtige advocaat met zijn zwarte haar en diepbloauwe ogen. En zijn ogenschijnlijke engelengeduld.

Hij kende dit huis even goed als zij – nee, beter, corrigeerde ze zichzelf. Hij had sinds zijn kindertijd door deze kamers en gangen gezworven, verwelkomd door de oom van wiens bestaan zij nooit had geweten. Haar vaders tweelingbroer. Het aloude verhaal van een tweeling die na de geboorte van elkaar werd gescheiden.

Maar ze hadden elkaar immers ontmoet via dezelfde spiegel. Die

tweeling. Als kinderen en als volwassen mannen. Kunstenaars die in heel veel opzichten ontzettend op elkaar leken. Tweelingherinneringen, zo iets had Cleo het genoemd.

Een van hen zou in Boston opgroeien als Andrew MacTavish, zoon van liefhebbende ouders, echtgenoot van een liefhebbende vrouw en vader van een liefhebbende dochter. Al die mensen rouwden om hem en hielden de herinneringen aan hem in ere.

De ander zou opgroeien als een Poole van Poole's Bay. Hij zou het bloeiende familiebedrijf en het landhuis erven en vervolgens in dat huis gaan wonen als de zoon van een vrouw die in werkelijkheid zijn tante was, en dat allemaal vanwege de kille, harteloze grillen van de matriarch van de familie: Patricia Poole.

Van dat idee kreeg ze zowel pijn in haar hoofd als in haar hart. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en ademde langzaam in en uit terwijl ze probeerde om zichzelf tot bedaren te brengen.

Toen Trey terugkwam met een fles en glazen, begon de telefoon in zijn zak 'Please Don't Worry' van Grand Funk Railroad te spelen.

Met een mat lachje liet Sonya haar handen weer zakken. 'Clover treft altijd de juiste toon. Een kleine muzikale oppepper van de negentienjarige geest van mijn grootmoeder.'

Trey zette de fles neer. 'Heeft het geholpen?'

'Ik denk het wel.' Toen Yoda zijn pootjes op haar schoot legde, kroelde ze even over zijn kop. 'Daar hebben we nog meer hondengeselschap,' zei ze toen Jones met zijn ooglapje de keuken in dribbelde, op de voet gevolgd door Cleo en Owen.

'We zijn even naar je kamer gegaan om een trui voor je te pakken, mocht je het nog steeds koud hebben.'

'Het gaat alweer, maar bedankt.' Ze nam de trui aan en pakte daarna Cleo's hand. 'Heel erg bedankt dat je me hebt beschermd. En dat je Trey en Owen hebt gebeld.'

Cleo's telefoon speelde 'That's What Friends Are For' van Dionne Warwick.

'Een waarheid als een koe.' Cleo ging zitten en keek Owen aan. 'Schenk me eens in, botenbouwer.'

Hij schonk een royale laag in elk glas. 'Een toast omdat we hier zijn,' besloot Owen. 'In het hier en nu. Dat is op dit moment verdomd prettig.'

‘Ja.’ Sonya hief haar glas, nam een slok en rilde even. ‘Goed, oké. Ik weet dat jullie willen weten wat er is gebeurd, maar kunnen we bij het begin beginnen? Ik weet niet hoe ik in de balzaal ben beland, maar jij was erbij, Cleo. Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Nee. Maar iemand anders wel.’ Ze nam een grote, trage slok, liet die door haar keel glijden en tot rust komen in haar maag. ‘Om drie uur hoorde ik de klok slaan en de piano spelen. Daarna hoorde ik iemand huilen en leek iemand te schreeuwen van pijn. Je weet wel.’ Ze keek naar de anderen en duwde haar wilde krullen naar achteren. ‘Het gebruikelijke nachtelijke vertier. Ik wilde me net omdraaien om verder te slapen, maar toen... raakte iemand mijn schouder aan.’ Ze bracht haar hand naar haar schouder. ‘En zei jouw naam. “Sonya”, enkel “Sonya”... maar wel heel nadrukkelijk.’

‘Mijn naam?’

‘Ja. Ik deed een lamp aan in de veronderstelling dat ik had gedroomd. Maar ik kon die nadruk niet vergeten, dus ben ik opgestaan. Ik wilde even bij je gaan kijken of alles in orde was, maar je kwam je kamer al uit. Slaapwandeland of trancewandelend, wat het verdomme ook is. Ik ben naar mijn kamer gerend om mijn telefoon te pakken en heb Trey gebeld terwijl ik achter jou aan liep.’

Ze keek Trey aan. ‘Owen zei dat je bij hem was en hij heeft me verteld wat je cliënte is overkomen, je vriendin die door haar dronken ex is mishandeld. De klootzak! Ik ben blij dat alles weer goed komt met haar en met haar kinderen.’

‘Ik was inderdaad kwaad. Dat had je goed gehoord,’ zei Trey tegen Sonya. ‘Ik ging naar Owen om Mookie op te halen en heb mijn hart bij hem uitgestort. En toen ben ik in zijn logeerkamer in slaap gevallen.’

‘Een geluk bij een ongeluk,’ ging Cleo verder. ‘Je ging naar de tweede verdieping, Sonya. En ik kon die huilende vrouw zo duidelijk horen. Voor de deur van die ene kamer bleef je staan. Dat was vroeger toch de kinderkamer? Je deed de deur open, en ik zweer je, Son... ik zag de schommelstoel heen en weer gaan terwijl ik het gesnik hoorde, en toen zei jij... dat Carlotta nacht na nacht, jaar in, jaar uit om haar zontje huilt.’

‘Dat is Hugh Pooles tweede vrouw, ongeveer zes jaar nadat Marianne in het kraambed is gestorven bij de bevalling van een tweeling:

Owen en Jane. Carlotta en Hugh hebben nog drie kinderen gekregen van wie er een als baby is gestorven.’ Sonya nam nog een slok en hui-
verde opnieuw. ‘Dat staat in het boek.’

‘Ja, dat herinner ik me. Ik heb Trey een berichtje gestuurd zodat hij wist waar we naartoe gingen, of eigenlijk waar jij naartoe ging, en ondertussen bleef ik maar tegen jou zeggen dat ik bij je was. Ik durf best te bekennen dat ik bang was dat je naar de Gouden Kamer zou gaan, de kamer van dat kreng. Rond de deursponning daarvan was een rood schijnsel te zien en er kwam rook naar buiten. Je keek recht naar die deur en ik dacht: jesus, doe het niet. Daarna zei je dat zij bestaat om zich te voeden met angst en verdriet. Ik had de dictafoon op mijn telefoon aan moeten zetten voor de precieze woorden, maar daar heb ik niet aan gedacht.’

‘Goh, hoe zou dat nou komen?’

Cleo grinnikte even om Owens opmerking. ‘Maar je zei nog meer... dat ze nacht na nacht, jaar in, jaar uit tranen drinkt. En daarna draaide je je om, de godin zij gedankt.’ Ze stak Owen haar glas toe. ‘Schenk me nog eens in.’ Ze nam een paar slokken. ‘Iemand schreeuwde het uit van pijn in wat vroeger de bediendevertrekken waren. Jij liep naar een deur, en ik zweer dat... ik braaksel rook en het bed hoorde kraken alsof iemand erin lag te woelen. En toen zei je ontzettend treurig dat je die arme Molly O’Brian niet kon helpen.’

‘Molly,’ mompelde Sonya. De geest die de bedden opmaakte, de hardvuren aanstak en de boel schoonhield.

‘Je zei dat ze oorspronkelijk uit Cobh in Ierland kwam en hier, in dit landhuis, een thuis had gevonden, en dat ze graag het houtwerk poetste. Je huilde om haar en zei dat je enkel kon getuigen van wat haar was aangedaan. Toen je je omdraaide, dacht ik: verdomme, ze gaat alsnog naar de Gouden Kamer. Gelukkig liep je door naar de balzaal, dus dat heb ik aan Trey doorgegeven. Onderweg heb ik overal de lampen aangedaan omdat het zo verdraaid donker was. Toen je de deuren van de balzaal opendeed, heb ik het licht daar ook aangedaan. En ineens stond de spiegel daar. Toen we onlangs met z’n allen in de balzaal waren, stond die er nog niet. Maar nu wel. Het was er verrekte koud, en ik kon het gedreun uit de Gouden Kamer horen. Als het kloppen van het hart van die oude man in “Het verraderlijke hart”, dat verhaal van Edgar Allan Poe.’ Ditmaal rilde Cleo voordat ze

verderging. ‘Echt, zoals je naar die spiegel keek, Son... ik wist gewoon dat jij er dingen in zag die ik niet kon zien. En toen hoorde ik tot mijn grote opluchting eerst Yoda en daarna de andere honden blaffen. Ik hoorde dat ze eraan kwamen rennen en ik zei tegen jou dat je moest wachten. “Wacht nog even.” Daarna kwamen Trey en Owen naar binnen gesneld, gevolgd door de honden. En toen werd je wakker.’

‘Dat weet ik helemaal niet meer. Dat wil zeggen... heel vaag, alsof het zo’n wazige droom is die verdwijnt zodra je wakker wordt. Ik heb je horen zeggen dat ik moest wachten. Denk ik. En ik heb de honden horen blaffen. Ik had het gevoel dat ik me in een soort van slaap-waaktoestand bevond en toen ik wakker werd, stond ik ineens voor de spiegel.’ Ze keek Owen aan. ‘Jij zag wel hetzelfde als ik.’

‘Licht, bewegingen, kleuren.’

‘Trey en ik hebben dat niet gezien. Wij zijn geen Poole-telgen. Het is een portaal,’ zei Cleo met absolute zekerheid. ‘Maar niet voor iedereen. Jij zei dat je een drang voelde om erdoorheen te stappen.’

‘Ja. En er klonk muziek. Ik hoorde muziek.’

‘Ja,’ beaamde Owen. ‘Ik voelde die drang weliswaar niet, maar ik heb wel iets gezien en gehoord.’

‘Jij voelde het niet en toch ben je met me meegegaan.’

Ditmaal kwam Owens telefoon tot leven met ‘We Are Family’.

‘Een bizarre trip.’ Owen schonk zichzelf nog een whisky in. ‘Het heeft vijf, hooguit tien minuten geduurd, maar het was gedenkwaardig.’

‘Nou, eigenlijk heeft het bijna een uur geduurd,’ verbeterde Trey hem. ‘Zesenvijftig minuten.’

‘Dat kan niet.’ Hoofdschuddend keek Sonya naar Owen, op zoek naar bevestiging. ‘Het waren maar een paar minuten.’

‘Dat betekent gewoon dat de tijd hier anders verstrijkt dan op de plek waar jullie waren. Waar zijn jullie eigenlijk geweest?’ wilde Cleo weten.

‘Op de huwelijksreceptie van Lisbeth Poole. In de balzaal, in 1916.’ Daarna vertelde Sonya het hele verhaal.

‘Dobbs verwachtte ons niet.’ Ze schoof haar glas opzij en ging ontspannen zitten. ‘Toen ik schreeuwde, werd ze even van haar à propos gebracht. Ik... ik geloof niet dat ze ons heeft gezien, maar ze heeft me wel gehoord. Volgens mij maakte dat haar bang, een minuutje maar. Een halve minuut. Maar ze liet zich er niet door weerhouden.’

‘Het was al te laat.’ Met een frons keek Owen in zijn glas. ‘We konden het, of haar, met geen mogelijkheid meer tegenhouden.’

‘Ik dacht: als ik haar nou eens te vlug af kan zijn? Als ik Lisbeths ring te pakken krijg voordat Dobbs die kan grijpen. Maar toen –’

‘Toen heeft ze je door de lucht laten vliegen,’ zei Owen. ‘Ze besteedde geen enkele aandacht aan mij, maar ging meteen op jou af. Je werd drie of vier meter teruggeworpen en vloog dwars door de mensen heen die naar voren renden.’ Hij pakte zijn glas nog een keer en dronk het leeg. ‘Zoiets zie je niet elke dag. Die spin was iets nieuws.’

‘Dat beest waarvan de ingewanden nu onder jouw schoen zitten?’ vroeg Trey.

‘Ja, precies. Groter dan een wolfsspin, maar met de tekening van een zwarte weduwe. De mensen liepen er dwars doorheen terwijl het regelrecht op Sonya afging. Dat rotbeest was nog snel ook. Ik heb hard op dat lelijke krenge gestampt en toen zijn we er als een haas vandoor gegaan. Lisbeth Poole was dood,’ zei hij tegen Sonya. ‘Precies zoals ze altijd dood zal gaan op die bewuste avond in 1916.’

‘Wat heeft dit alles dan voor zin?’ Ongeduldig duwde Sonya haar lange bruine haar naar achteren. ‘Als we altijd te laat komen, als we nooit kunnen beletten dat zij hen allemaal vermoordt, wat heeft het dan voor zin?’

Cleo’s telefoon liet ‘7 Rings’ van Ariana Grande horen.

‘Het ging nooit om het redden van die bruiden, Son,’ zei Cleo met zachte stem. ‘Het gaat erom dat we hun ringen vinden, die zeven ringen, en de vloek verbreken. We moeten dit huis bevrijden van Hester Dobbs, en haar vloek verbreken.’

‘Maar Dobbs heeft die verdomde ringen.’

‘Daar bedenken we wel iets op.’ Trey legde een hand op de hare. ‘We bedenken er wel iets op,’ herhaalde hij. ‘Maar vannacht gaat dat niet meer gebeuren.’

‘Het is inmiddels ochtend,’ verbeterde Owen hem. ‘Ik moet op mijn werk zijn over...’ Hij tikte op zijn telefoon om de tijd te zien. ‘Shit, al over anderhalf uur. Ik moet andere schoenen hebben. Ik ga roerei maken.’ Hij duwde zich overeind. ‘Hebben jullie bacon?’

‘Ga jij roerei maken?’

‘Nichtje, als ik wakker ben met zonsopkomst dan wil ik een goed ontbijt. Ik regel de bacon wel.’

Trey gaf nog een klopje op Sonya's hand. 'Ik laat de honden even naar buiten.'

Toen hij overeind kwam, ging Sonya verzitten om naar buiten te kijken. Ja, de dageraad brak aan en de nacht stierf weg.

Zij had haar eigen werk, haar eigen leven. Als het landhuis haar nog een extra doel had gegeven, zou ze haar best doen om die taak te vervullen.

Maar de ochtend brak aan en de dag zou spoedig volgen.

Ze duwde haar stoel naar achteren om met haar dag te beginnen. 'Ik ga koffiezetten.'

Terwijl het licht werd, ontbeten ze met z'n allen, precies zoals ze met z'n allen whisky hadden gedronken en spookverhalen hadden uitgewisseld.

Nadat de honden hun eigen ontbijt hadden verslonden, liet Trey hen opnieuw naar buiten.

'Je moet mij thuis afzetten,' zei Owen tegen hem. 'Ik moet me opknappen en naar de zaak. Heb jij een zak of een doos waar ik die schoenen in kan doen?'

'Laat die schoenen maar aan mij over,' zei Cleo.

'En dat betekent dat je ze...'

'Gaat verbranden.'

'O, verdomme.'

'Buiten,' voegde ze eraan toe. 'Met een flinke portie zout.'

'Jezus.'

'Zo hoort dat,' reageerde Cleo. 'En die schoenen waren niet nieuw meer. Dat kon ik zelfs zien.'

'Maar wel lekker ingelopen.'

Ze draaide zich om, gaf een paar tikjes tegen zijn wang en wreef even over zijn stoppelbaard van een paar dagen. 'Ik weet zeker dat je meer schoenen hebt. Een succesvol zaken- en ambachtsman zoals jij.'

'Is dat een steek onder water?'

Ze glimlachte liefjes. 'Jij hebt je lekker ingelopen schoenen opgeofferd voor mijn beste vriendin. En nee, dat is geen steek onder water. Sterker nog, als ik zou weten hoe je taart moest bakken, dan kreeg je er een van me.'

'Dat zou je kunnen leren. Ik ben dol op taart. Kom mee, Jones. Schiet eens op, Trey.'